

stemmelse om, at der hos enhver Barbeer skal findes en Fortegnelse over samtlige Byens autoriserede Læger med Angivelse af deres Bopæle, vil være af megen Betydning. Hertil kommer, at der, selv om egentlig Lægehjælp er udelukket, dog altid bør regnes paa nogen og i mange Tilfælde yderst vigtig øieblikkelig Hjælp (f. Ex. en foreløbig Forbinding for at forhindre Forblødning) hos Barberen, der i det Hele taget snarere vil have den i saadanne Tilfælde fornødne Conduite end enhver som helst Anden, ligesom det er en Selsølg, at han i det Hele hvor der er en overhængende Fare, maa være baade berettiget og forpligtet (jvfr. Forordning af 4de August 1819) til at yde al den Hjælp, som maa ansees fornøden og hvortil han er istand, selv om den maatte streife ind paa Lægevidenskabens Gebet. At nu den heromhandlede Forpligtelse skulde blive særdeles byrdefuld for Vedkommende, kan vistnok ikke antages, naar paa den ene Side hensees til Antallet saavel af Barbererne som Lægerne og paa den anden Side til Antallet af saadanne Ulykkestilfælde, der dog ikke ere saa særdeles hyppige, hvorhos det ogsaa ofte vil være Tilfældet, at den Tilskadekomne af de Tilstedeværende umiddelbart besørjes bragt til Hospitalet. Vistnok vilde det være ønskeligt, om der kunde sikres den Tilskadekomne hurtig Lægehjælp; men mod hver af de Maader, hvorpaa dette nærmest maatte skee, stiller der sig væsentlige Betænkeligheder. Ligesom nemlig Oprettelsen af særegne Receptionsanstalter, hvor en Læge altid var tilstede — hvorover der under denne Sags Forhandling har været reist Spørgsmaal — vilde kræve aldeles uforholdsmæssige Bekostninger, naar de skulde have i et tilstrækkeligt Antal, saaledes vilde det have sin store Vanskelighed at begrænse den Lægehjælp, Barbererne maatte yde, saavel som den Uddannelse og Prøve, der i saa Henseende skulde udfordres, ligesom det endelig vilde være i fuldkommen Strid med Principerne i Næringsloven, af et Politihensyn i en saadan Grad at vanskeliggjøre Afdgangen til en Næring, hvis egentlige Gjenstand er saa simpel som selve Barbeerforretningen.

Allerede den Omstændighed, at den almindelige Næringslov overhovedet har afføret

Duelighedsprøver, taler saaledes imod at gjøre en Prøve i Areladning og Kjøpsætning til Betingelse for at vinde Borgerkab som Barbeer. Men, naar det nu derhos ikke blot ikke tillades Barberen selvstændig at praktisere i disse Færdigheder, men endog forbydes ham (uden i Nødstilfælde) at komme Forulykkede til Hjælp dermed, forinden Lægen dertil har givet Anordning, synes det — som under Forhandlingerne i Folkethinget gjort gjældende — unægtelig at have saameget mere imod sig at fordrø en Prøve, der gaaer ud paa noget ganske Andet end det, der er Næringsens egentlige Gjenstand, og Noget, hvormed Vedkommende maaskee slet ikke agter at befatte sig, samt derhos paalægge Vedkommende et Gebyr i den Anledning. Det Rigtigste synes derfor at være, at Prøven, saaledes som i Udkastet var foreslaaet, bliver en frivillig Sag. I samme Grad, som Barbererne behøves som Lægehjælpere, maa det ogsaa antages, at de frivillig ville erhverve sig Udkomsten dertil, og forsaavidt man har meent, at det vilde være at befrygte, at Saadanne, som ikke have afslagt Prøven, kunde udgive sig for Berettigede, maa det erindres, at Vedkommende dog alene erhverver Berettigelse til at udøve de omspurgte Forretninger efter en Læges Anordning, og at Enhver da af Lægen kan lade sig anvise en habil og berettiget Person. Forsaavidt man endelig ved den omhandlede Prøves Afslæggelse har villet søge at sikkre Barbeernæringen imod en altfor stor Tilstrømning af Udkændige, vil dette Hensyn nu være bortfaldet, efterat det i Næringslovens § 2 Nr. 4 som Betingelse for at vinde Borgerkab er foreskrevet, at den Paagjældende, saafremt han ikke har Indfødsret, idetmindste i 5 Aar skal have opholdt sig og ernæret sig ærligt her i Riget.

I Henhold til hvad saaledes er anført, er det foranstaaende Lovudkast, til hvis enkelte §§ man endnu skal søie efterstaaende Bemærkninger, i det Hele affattet i Overensstemmelse med oftnævnte tidligere Udcast angaaende samme Gjenstand, idet der dog tillige er taget Hensyn til den ved Loven af 29de December 1857 stedsfundne almindelige Omordning af Næringsforholdene.